

Arrest

nr. 214 030 van 14 december 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 augustus 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 9 april 2018 in België aan en dient op 10 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 16 augustus 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten daar uit onderzoek gebleken is dat de Deense autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : W. (..) (alias DK: W. (..))

voornaam : S. (..) (alias DK: S. (..))

geboortedatum : 01.01.1996 (alias DK: 13.01.1999 – alias BE voor leeftijdsonderzoek: 28.02.2001)

geboorteplaats : Pirakhel

nationaliteit : Afghanistan (alias DK: Afghanistan)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 09.04.2018 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in Pirakhel en verklaarde bij zijn aanmelding zeventien jaar en twee maanden oud te zijn. Betrokkene verklaarde over het staatsburgerschap van Afghanistan te beschikken en werd door de DVZ in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Rekening houdende met het gegeven dat betrokkene op basis van de leeftijd die hij opgaf toen hij zich op 09.04.2018 aanmeldde bij de DVZ, met name zeventien jaar en twee maanden, minderjarig zou zijn, werd een fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling opgesteld. Op 10.04.2018 diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de DVZ op 10.04.2018 werd geregistreerd.

Rekening houdende dat betrokkene op basis van de bij zijn aanmelding en bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming opgegeven leeftijd, namelijk zeventien jaar en twee maanden, minderjarig zou zijn, werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.05.2018 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en dat hij eerder een verzoek om internationale bescherming in Denemarken heeft ingediend en verklaarde op 28.05.2018 dat dit ongeveer drie tot vier maanden geleden werd afgewezen. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.05.2018 verder dat hij Afghanistan op een onbekende datum illegaal per auto heeft verlaten en naar Iran reisde waar hij op een onbekende datum zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij Iran op een onbekende datum per auto en te voet illegaal verliet naar Turkije vanwaar hij te voet naar Bulgarije gereisd zou zijn.

Vanuit Bulgarije zou betrokkene te voet en per auto illegaal naar Servië gereisd zijn vanwaar hij te voet en per auto verder reisde naar Hongarije. Vanuit Hongarije zou betrokkene vervolgens te voet en per auto illegaal naar Oostenrijk gereisd zijn vanwaar hij per trein via Duitsland naar Denemarken reisde. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer zes maanden onderweg was van Afghanistan naar Denemarken. Betrokkene verklaarde dat hij in Denemarken een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij gedurende ongeveer anderhalf jaar in een opvangcentrum in Fyn Odessa Sendrug verbleef. Betrokkene verklaarde verder dat zijn verzoek om internationale bescherming in Denemarken werd afgewezen.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.05.2018 dat hij Denemarken ongeveer drie maanden eerder heeft verlaten en per trein illegaal via Duitsland naar België reisde waar hij zich op 09.04.2018 aanbood bij de DVZ en zijn intentie kenbaar maakte dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Op 10.04.2018 diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de DVZ op 10.04.2018 werd geregistreerd. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten. Betrokkene is niet in het bezit van enig document en verklaarde dat zijn taskara in Afghanistan is achtergebleven.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij zijn aanmelding en bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming opgegeven leeftijd, zeventien jaar en twee maanden, het volgende te worden opgemerkt. De DVZ uitte op 09.04.2018 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij zijn aanmelding bij de DVZ. Op 19.04.2018 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie gelegen te Wilrijkstraat 10 te 2650 Edegem teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene op 19.04.2018 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Betrokkene kan derhalve niet als een niet-begeleide minderjarige beschouwd kan worden. Op basis van het voorgaande werd de geboortedatum van betrokkene gewijzigd naar 01.01.1996. Betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.05.2018 geconfronteerd met het resultaat van het leeftijdsonderzoek en

naar een verklaring gevraagd. Betrokkene verklaarde daarop dat hij gewoon zegt wat er op zijn taskara staat en dat hij toch niet meer doen (DVZ, vraag 4). Met betrekking tot deze verklaring dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze verklaringen de vaststelling van het leeftijdsonderzoek van 19.04.2018 niet in een ander daglicht kan plaatsen. Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij enkel maar kan zeggen wat er op zijn taskara staat. Echter, betrokkene brengt hiervan niet het minste begin van bewijs van aan.

Integendeel, betrokkene verwijst wel naar wat er op zijn taskara zou staan, maar is niet in het bezit hiervan. Meer nog, betrokkene verklaarde dat hij zijn taskara in Afghanistan heeft achtergelaten. Betrokkene slaagt er aldus niet in een verklaring te geven voor het significante verschil tussen de door hem opgegeven leeftijd bij zijn aanmelding bij de DVZ en de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming en de conclusies van het leeftijdsonderzoek van 19.04.2018.

Rekening houdende met de resultaten van het leeftijdsonderzoek van 19.04.2018 waaruit blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is en dus niet beschouwd kan worden als een niet-begeleide minderjarige en niet tegenstaande een nazicht van de vingerafdrukken van betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel en een nazicht van de vingerafdrukken van betrokkene in het VIS geen resultaat opleverde maar betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.05.2018 verklaarde dat hij in Denemarken een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend maar dat zijn verzoek om internationale bescherming in Denemarken werd afgewezen. Rekening houdende met het gegeven dat betrokkene verklaarde dat hij in Denemarken een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat zijn verzoek om internationale bescherming in Denemarken werd afgewezen en betrokkene vanuit Denemarken via Duitsland naar België reisde waar hij vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende, werd voor betrokkene op 01.06.2018 een terugnameverzoek op basis van art. 18§1d van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) overgemaakt aan de Deense autoriteiten. Na een initiële weigering van de Deense autoriteiten op 14.06.2018 omdat de vingerafdrukken van betrokkene gecontroleerd diende te worden, hebben de Deense autoriteiten op 10.08.2018 het Belgische terugnameverzoek voor betrokkene ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en erkennen daarmee expliciet de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. De Deense autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord eveneens dat betrokkene in Denemarken op basis van zijn vingerafdrukken geregistreerd staat onder de gegevens van W. S. (..), geboren op 13.01.1999. De Deense autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten verder dat het verzoek om internationale bescherming in Denemarken werd afgewezen op 19.05.2017 en dat betrokkene tegen deze beslissing in beroep ging. De Deense autoriteiten stellen verder dat het beroep van betrokkene nog hangende is aangezien hij in Denemarken verdween en er dus nog geen definitieve beslissing werd genomen. Met betrekking tot het voorgaande dient bovendien het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene bood zich op 09.04.2018 aan bij de DVZ en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in Pirakhel en verklaarde bij zijn aanmelding zeventien jaar en twee maanden oud te zijn. Op 10.04.2018 diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de DVZ op 10.04.2018 werd geregistreerd en verklaarde eveneens zeventien jaar en twee maanden oud te zijn. De DVZ uitte op 09.04.2018 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij zijn aanmelding bij de DVZ. Op 19.04.2018 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie gelegen te Wilrijkstraat 10 te 2650 Edegem teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene op 19.04.2018 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Betrokkene kan derhalve niet als een niet-begeleide minderjarige beschouwd kan worden. Op basis van het voorgaande werd de geboortedatum van betrokkene gewijzigd naar 01.01.1996. Uit de informatie van het Deense terugnameakkoord van 10.08.2018 blijkt dat betrokkene in Denemarken geregistreerd staat met geboortedatum 13.01.1999. Door zich in België aan te melden als niet-begeleide minderjarige met een leeftijd van zeventien jaar en twee maanden terwijl uit de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 19.04.2018 blijkt dat betrokkene op 19.04.2018 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar waarbij 22,5 jaar met een standaardafwijking van 1,7 jaar een goede schatting is en in Denemarken geregistreerd te staan met geboortedatum 13.01.1999 en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen.

Het gebruiken van verschillende geboortedata in verschillende landen en zich in België aan te melden als niet begeleide minderjarige terwijl uit het leeftijdsonderzoek blijkt betrokkene ouder is dan 18 jaar waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is, wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die zijn asielerzoek registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze te meer daar betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 28.05.2018 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie vevat in zijn gehoor van 28.05.2018 en de informatie vevat in het Deense terugnameakkoord van 10.08.2018.02.2016 het tegendeel blijkt en wijst op manifeste fraude.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Denemarken voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Denemarken een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Denemarken dan in België zou genieten. Denemarken heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Deense autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Denemarken een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Denemarken hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Denemarken en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke Lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Deense autoriteiten op 10.08.2018 het Belgische terugnameverzoek hebben ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III Verordening en erkennen daarmee expliciet de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Met betrekking tot de vraag of er met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Deense autoriteiten zijn die een verzet tegen een overdracht naar Denemarken zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij geen zin heeft om naar Denemarken te gaan en dat hij bang is dat ze hem zullen repatriëren naar Afghanistan omdat hij reeds een negatieve beslissing gekregen heeft (DVZ, (DVZ, persoonlijk onderhoud - 28.05.2018, vraag: zou u bezwaar hebben dat Denemarken uw aanvraag opnieuw zou behandelen- p.10). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Denemarken omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Deense autoriteiten, niet als gerechtvaardigd beschouwd kan worden. Vooreerst blijkt uit de informatie van de Deense autoriteiten in hun terugnameakkoord van 10.08.2018 dat betrokkene een beroep heeft ingediend tegen de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming en dat dit beroep nog hangende. Er is geen enkele indicatie dat betrokkene nog voor er een definitieve uitspraak valt wat betreft zijn ingediende beroep zonder meer door de Deense autoriteiten verwijderd zou worden naar Afghanistan na zijn aankomst in Denemarken. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Denemarken een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Denemarken hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het

staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Denemarken en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Verder dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Zoals reeds werd aangehaald, dient benadrukt te worden dat Denemarken net zoals België een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Denemarken dan in België zou genieten. Denemarken heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Deense autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Denemarken een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Denemarken hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Denemarken en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Denemarken kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Wat bovendien een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Denemarken betreft, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Denemarken wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art.3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Denemarken (Amnesty International, "Amnesty International Report 2016/2017: The State of the World's Human Rights: Denmark", publicatie 2017; Amnesty International, "Amnesty International Report 2017/2018: The State of the World's Human Rights: Denmark", publicatie 2018; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2016 - Country Report Denmark" US Department of State, publicatie 2017 Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2017 - Country Report Denmark" US Department of State, publicatie 2018) blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Denemarken of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Denemarken automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Denemarken dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Denemarken worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van

internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Denemarken dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Denemarken worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Denemarken omwille van structurele tekortkomingen in het Deense systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Denemarken worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Denemarken momenteel een hogere instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Deense autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Deense procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid.

Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Denemarken worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Denemarken en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te

bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Denemarken zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Denemarken te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Deense autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Denemarken een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Denemarken er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Deense autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Deense autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit het leeftijdsonderzoek van 19.04.2018 blijkt dat betrokkene een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar en derhalve niet beschouwd kan worden als een niet-begeleide minderjarige. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.05.2018 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.05.2018 dat er geen reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat hij zomaar in België is terecht gekomen (DVZ, vraag 27).

Betrokkene brengt derhalve geen specifieke redenen aan waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van de Lidstaat waar betrokkene een verzoek om internationale bescherming in te dienen nadat zijn verzoek om internationale bescherming volgens zijn eigen verklaringen is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de

soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Bovendien blijkt uit de informatie van de Deense autoriteiten in hun terugnameakkoord van 10.08.2018 dat betrokkene in Denemarken een beroep heeft ingediend tegen de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming en dat zijn beroep nog hangende is.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 28.05.2018 dat deze goed is (DVZ, persoonlijk onderhoud - 28.05.2018, vraag: hoe is uw gezondheidstoestand - p.10). Er zijn in het in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Denemarken. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Denemarken, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bovendien dient benadrukt te worden dat de Deense autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke of bijzondere noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Denemarken toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Denemarken waar hij aan de bevoegde Deense autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Kopenhagen.”

1.3. Op 4 september 2018 werd de verzoekende partij overgedragen aan de Deense autoriteiten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel

Schending van artikel 3 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

II.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij

in .het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.3. Verzoekende partij werd er reeds slecht behandeld en riskeert opnieuw hetzelfde lot te moeten ondergaan.

Ook de internationale pers is bijzonder kritisch voor Denemarken.

Cf. *The Local* - "Danish asylum centres under scrutiny after abuse report" (stuk 3):

Danish asylum centres under scrutiny after abuse report

A report from Information newspaper that accused the leader of the Naestved Asylum center of physically and emotionally abusing asylum seekers has led to calls for national action.

Information reported that the head of the Naestved Asylum center, one of four tent camps erected to house asylum seekers, ran the centre with heavy-handed tactics including the use of physical force, threats and collective punishment.

Twelve residents of the tent camp told the newspaper that the man often threatened to delay their asylum applications by sending them to Centre Sandholm outside of Copenhagen, where their cases would have to start again from scratch.

Residents also filmed two incidents in which the camp's staff used physical force against a Syrian asylum seeker, binding his legs and shoving his face into the ground.

(...)

Several politicians have vowed to hold Integration Minister Inger Støjberg accountable for the conditions in Danish asylum centres and several experts have called on Denmark to establish a new system for monitoring the centres, saying that current checks from the Danish Immigration Service (Udlaendingsstyrelsen) and the parliamentary ombudsman are not up to the task."

II.4. Ook hebben kandidaat-vluchtelingen slechts toegang tot een advocaat na geconfronteerd te zijn geweest met een negatieve asielbeslissing (stuk 4).

Dit maakt echter een flagrante schending van de aanbevelingen van het UNHCR uit.

Cf. <http://www.proasvl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(ii) Information and legal advice

Asylum seekers are usually unaware of administrative procedures of the country where they seek asylum and may therefore not be able to invoke procedural rights correctly. For asylum seekers applying at entry points, the first interview usually takes place at the airport or at the border zone, and most of the applicants await the decision on the admissibility of their application in that location. Whether asylum seekers submit their claims after entering the country or immediately upon arrival, they need access to basic information about the asylum procedure, including access to interpretation facilities, as well as basic legal counselling.

♦ *Asylum seekers should have access to legal counselling already at the beginning of the asylum procedure to ensure the effectiveness of the protection system.*

♦ *Asylum seekers should be informed in writing and without delay of the practical arrangements for their reception and of other useful information concerning the asylum procedure (interviews, supporting documentation, appeal possibility, access to legal aid, etc.). They should in particular be made aware of how the procedure works and what their rights and obligations are. Information leaflets should be in a language and in terms understandable to asylum seekers, preferably in their own language.¹⁸ The authorities should share any other relevant information with asylum seekers.*

Het is opvallend dat de motivering van de bestreden beslissing het zelfs niet heeft over deze UNHCR-guidelines.

II.5. Ook werd er nog niet zo lang gelden een zeer controversiële wet gestemd in het Deense parlement, die het de Deense overheid mogelijk maakt om de bezittingen van vluchtelingen te confisqueren.

Cf. *Human Rights Watch*: « Une réforme du droit d'asile méprisable au Danemark. » (stuk 5) ;

"L'ONG Human Rights Watch (HRW) a jugé mercredi "méprisable" et "purement vindicative" la réforme du droit d'asile très décriée votée la veille au Danemark et qui autorise notamment la confiscation des effets de valeurs détenus par les migrants.

"Je trouve méprisable que le Danemark, et dans une certaine mesure la Suisse, veulent saisir les derniers effets personnels de personnes qui, à cause de leur exil et de leur vulnérabilité, sont déjà appauvries et n'ont plus grand chose sur elles", a déclaré le directeur exécutif de HRW Kenneth Roth, en présentant le rapport 2016 de l'ONG. "Est-ce qu'un pays riche comme le Danemark a vraiment besoin de dépouiller (...) ces demandeurs d'asile désespérés avant de leur offrir des services de base ?", s'est-il interrogé devant la presse.

Le Parlement danois a adopté mardi a une écrasante majorité une réforme très controversée du droit d'asile, qui prévoit la possibilité de confisquer les effets des migrants, de diminuer leurs droits sociaux et d'allonger les délais de regroupement familial. »

En

Cf. The Guardian, «Danish parlement approves plan to seize assets from refugees.» (stuk 6):

"The darkening mood was embodied by Denmark's decision to seize refugee assets, a move that the UN described as concerning and regrettable. An academic specialist confirmed that Danes are expected to use their own income before claiming benefits, but pointed out that except on rare occasions, police do not have the right to search Danish welfare claimants.

Rights campaigners have criticised the laws, which will also prevent refugees from applying to be reunited with their children for three years, and will only give war refugees from Syria one year of protection."

Wanneer verwerende partij verzoekende partij aldus naar een land als Denemarken uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Bovenstaande artikel geven een veelzeggend beeld weer van het actuele Deense vluchtelingenbeleid. Verwerende partij lijkt in het geheel niet op de hoogte te zijn van de problemen in Denemarken. Nochtans kan ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Deense asielprocedure.

Het is aldus ten onrechte dat zij het aandurft om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Denemarken.

II.6. Dergelijke houding strookt geenszins met het rigoureuus onderzoek dat artikel 3 EVRM voorschrijft.

Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en meer bepaalde de zorgvuldigheidsverplichting werden geschonden."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste

rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op

grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In een arrest van 16 februari 2017 (C- 578/16 PPU, C.K. ea.) heeft het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof van Justitie zelf heeft gewezen op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening n de Opvangrichtlijn, geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan.

In casu moet worden nagegaan of de verwerende partij ter zake een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd waarbij moet worden benadrukt dat enkel de situatie van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

2.5. Lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Denemarken in het algemeen en de individuele situatie van verzoekende partij in het bijzonder. Zij heeft daarbij gebruik gemaakt van rapporten van objectieve en belanghebbende mensenrechtenorganisaties om tot een genuanceerde beoordeling te komen van de situatie voor Dublin-terugkeerders in Denemarken, waarna wordt geconcludeerd dat de situatie ter plaatse niet strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze beoordeling niet deugdelijk is.

De verwerende partij heeft haar beoordeling gebaseerd op volgende gezaghebbende rapporten:

-“Amnesty International Report 2016/2017; The State of the World’s Human Rights: Denmark”, publicatie 2017

-“Amnesty International Report 2017/2018; The State of the World’s Human Rights: Denmark”, publicatie 2018

-“Country Reports on Human Rights Practices for 2016 – Country Report Denmark”, US Department of State, publicatie 2017

-“Country Reports on Human Rights Practices for 2017 – Country Report Denmark”, US Department of State – publicatie 2018

en leidt uit een analyse van voormelde rapporten af dat er geen meldingen terug te vinden zijn van het feit dat men als asielzoeker in Denemarken automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Verder oordeelt de verwerende partij: *“In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Denemarken dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Denemarken worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten*

gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Denemarken dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Denemarken worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Denemarken omwille van structurele tekortkomingen in het Deense systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Denemarken worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

En: “Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Denemarken en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiolverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Denemarken zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Denemarken te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden

overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Deense autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.”

2.6. Verzoekende partij betoogt thans dat zij al slecht werd behandeld in Denemarken. Deze verklaringen kunnen evenwel geenszins overtuigen. Immers blijkt uit het Dublin-gehoor alsook uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoekende partij op geen enkel moment heeft aangegeven dat zij slecht werd behandeld in Denemarken. Op de vraag of zij bezwaar zou hebben dat Denemarken haar aanvraag opnieuw zou behandelen antwoordde verzoekende partij slechts dat zij geen zin heeft om naar Denemarken te gaan en dat zij bang is dat Denemarken haar zal repatriëren omdat haar verzoek om internationale bescherming is afgewezen. Zij maakte evenwel op geen enkel moment gewag van slechte opvangomstandigheden of slechte behandeling door de Deense autoriteiten. Thans zonder meer haar verklaringen wijzigen en stellen dat zij aldaar slecht werd behandeld en opnieuw dergelijke behandeling vreest, is geenszins ernstig en doet volkomen afbreuk aan de waarachtigheid van haar beweringen.

2.7. Verzoekende partij verwijst voorts naar de internationale pers waaruit blijkt dat deze bijzonder kritisch is voor Denemarken.

2.8. Zoals in de bestreden beslissing evenwel wordt aangegeven: *“In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Denemarken dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Denemarken worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Denemarken dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Denemarken worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.*

(..)Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. (..)”

Verzoekende partij verwijst naar een krantenartikel van 17 mei 2016 (stuk 3) over de aanklacht tegen de leider en medewerkers van een asielcentrum wegens misbruik van asielzoekers. Naast het feit dat het hier gaat om één specifiek geval zodat niet blijkt dat er sprake is van een structurele tekortkoming inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen, wijst de Raad er ook op dat uit dit artikel ook blijkt dat de Deense autoriteiten openstaan voor het

implementeren van een nieuw aanwervingssysteem ten einde dergelijke incidenten te voorkomen. Verzoekende partij maakt met de verwijzing naar een specifiek geval geenszins aannemelijk dat zij in Denemarken onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Waar verzoekende partij er voorts op wijst dat in Denemarken men slechts recht heeft op een advocaat na geconfronteerd te zijn geweest met een negatieve beslissing (stuk 4) wijst de Raad erop dat de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) enkel voorziet dat de lidstaat kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging moet voorzien bij beroepsprocedures (artikel 20). De lidstaat moet conform artikel 19 wel voorzien in kosteloze juridische en procedurele informatie in procedures in eerste aanleg, maar dit kan ook gegeven worden door niet-gouvernementele organisaties of beroepsbeoefenaars in dienst van de overheid of gespecialiseerde overheidsdiensten (artikel 21). Verzoekende partij maakt met haar kritiek dus geenszins aannemelijk dat de Deense wetgeving dienaangaande niet conform is aan hetgeen in de Europese asielrichtlijn is gesteld. Er blijkt ook niet dat de Deense autoriteiten de asielzoeker geen inlichtingen verschaft over de asielprocedure conform artikel 19 van de richtlijn. Verzoekende partij verwijst voorts wel naar passages inzake aanbevelingen van het UNHCR met opname van de weblink in het verzoekschrift, maar de Raad stelt vast dat deze weblink niet geopend kan worden zodat ook niet blijkt of de aanbevelingen van UNHCR algemene aanbevelingen betreffen of specifiek van toepassing zijn op een bepaalde lidstaat, waarbij het dan ook niet duidelijk is over welke lidstaat het gaat. In elk geval benadrukt de Raad nogmaals dat niet blijkt dat de Deense autoriteiten hun verplichtingen conform de Europese asielrichtlijn niet zouden nakomen en dat verzoekende partij bij de aanvang van haar procedure verstoken zou blijven van de nodige informatie.

Verzoekende partij verwijst voorts naar twee artikelen waaruit blijkt dat Denemarken wetgeving heeft geadopteerd die het mogelijk maakt goederen van asielzoekers in beslag te nemen (stukken 5 en 6) maar de Raad wijst erop dat het gaat om niet-essentiële zaken die meer dan 10 000 kronen waard zijn en die geen sentimentele waarde hebben. De wetgeving is ingevoerd om de kosten voor de asielaanvrager te dekken en is een afspiegeling van de regeling die geldt voor Deense onderdanen die van sociale bijstand leven. Wat er ook van zij, verzoekende partij maakt met haar verwijzing naar deze twee artikelen geenszins aannemelijk dat er in Denemarken sprake is van een systematische tekortkoming inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij in Denemarken als Dublin-terugkeerder onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

2.9. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER